

Arrest

nr. 171 469 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
Handelend in eigen naam, en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X
2. X
Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 16 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 1 april 2012 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 2 april 2012 asiel aan. Op 30 augustus 2012

beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 8 april 2015 dienen de eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D met het oog op gezinshereniging met de tweede verzoeker. Op 14 augustus 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 18 augustus 2015. De eerste bestreden beslissing, die gesteund is op dezelfde motieven als de tweede en de derde bestreden beslissing, is als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10bis, §2. van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals, bepaald in artikel 10 §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Immers ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer G. G. G. (...) een arbeidscontract en enkele loonfiches voor betreffende een tewerkstelling bij het OCMW in het kader van art 60§7 van de OCMW-wet. Deze tewerkstelling eindigde echter op 15/05/2015. Er werd bijgevolg aan de man gevraagd om de loonfiches en arbeidscontract van zijn nieuwe tewerkstelling voor te leggen.

In navolging van deze vraag maakt de heer G. G. G. (...) loonfiches voor, voor de maanden mei (bij L. F. E. (...)), juni en juli 2015 (Beschutte Werkplaats 't V. (...)) evenals een kopie van zijn arbeidscontract bij T. (...). Uit dit arbeidscontract blijkt dat betrokkene er tewerkgesteld is met een contract van bepaalde duur, lopende van 16/06/2015 tot en met 15/09/2015, hetzij amper 3 maanden. Echter een dergelijk kortdurend contract (dat bovendien ook zijn eerste contract betreft bij deze firma) kan niet beschouwd worden als voldoende stabiel en regelmatig, gelet op de tewerkstellingsperiode van amper 3 maanden. Bijgevolg is niet, voldaan aan de voorwaarden, van de wet en wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: A. H. (...), Attaché

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art; 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot hét grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende: wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd: De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de

artikelen 10, 10bis, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers wijzen erop dat, aangezien is voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, nu de te vervoegen echtgenoot op 30 augustus 2012 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, de aanvraag voor een visum gezinshereniging werd ingediend tijdens het eerste jaar volgend op deze toekenning en verzoekende partijen zijn getrouwd voor de echtgenoot naar België kwam, zij niet verplicht zijn aan te tonen dat de te vervoegen echtgenoot beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting.

De eerste verzoekende partij en haar kinderen zijn familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hen het visum gezinshereniging weigert hoofdzakelijk omdat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet: de referentiepersoon, namelijk dhr G. G. G. (...) partij die de subsidiaire bescherming geniet, bewijst niet of niet op afdoende wijze dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden en hij bewijst niet over behoorlijke huisvesting te beschikken.

Het gegeven dat deze reden uitvoerig wordt onderzocht wijst erop dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoekers de echtgenote en kinderen zijn van de dhr G. G. G. (...) waarvan de verwerende partij toch dient te erkennen dat deze de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: 1° (...); 2° (...); 3° (...); 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet: - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. (...) - hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn; - (...); 5° (...); 6° (...); 7° (...).”

Artikel 10bis, § 2, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luidt als volgt: “Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen: - dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden; - dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een in ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt; - dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet. De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn

eveneens van toepassing.” De vraag rijst of verzoekers vrijgesteld zijn van het voorleggen van een bewijs dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet en van het voorleggen van een bewijs van behoorlijke huisvesting.

Artikel 10, § 2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt: “De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...).”

Verzoekers zijn zoals reeds gesteld vreemdelingen zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Het vijfde lid van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Uit het vijfde lid van artikel 10, §2 van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de familieleden van een vreemdeling die geniet van de subsidiaire bescherming vrijgesteld zijn van de voorwaarde van het aanbrengen van een bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en van behoorlijke huisvesting, indien de bloed- en aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en indien de visumaanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming.

In casu is dit het geval, gezien de eerste verzoekende partij reeds gehuwd was met dhr G. G. G. (...), tevens en de kinderen reeds geboren waren voor de referentiepersoon het Rijk binnenkwam, en de visumaanvraag werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwantschap van verzoekers in vraag wordt gesteld: wel integendeel, uit het onderzoek naar de inkomsten van de referentiepersoon blijkt dat de bestreden beslissing de verwantschap niet betwist, zo niet zou dergelijk onderzoek overbodig zijn.

Gelet op het voorgaande wordt de schending van artikel 10, meer bepaald van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht aangetoond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Volgens de Vreemdelingenwet moet de gezinshereniger beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

De bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dit ongeacht het aantal familieleden ten laste. De Vreemdelingenwet specificeert niet of het moet gaan om netto- of bruto-inkomsten.

Het is de gezinshereniger zelf die over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken en dus niet het familielid.

Feit is dat de referentiepersoon tewerkgesteld is. De situatie is bovendien beter dan de werkloze die bewijst dat hij actief werk zoekt, aangezien hij tewerkgesteld is

Tevens bepaalt artikel 10 terVw Vreemdelingenwet dat:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.."

Het Grondwettelijk Hof stelt in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dienaangaande (naar analogie) dat:

"8.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag. De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij deze plicht is nagekomen aangezien zij niet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van verzoekers bepaalt heeft welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Doordat tegenpartij de inkomsten uit werk van de referentiepersoon niet in overweging neemt bij de analyse van de voorwaarde inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, rekening houdt met een mogelijke toekomstige situatie waarin hij werkloos zou zijn en bewijzen van zijn actieve zoektocht naar werk dient aan te brengen en geen analyse voert van de eigen behoeften van verzoekers, schendt bestreden beslissing artikelen 10, 10 bis 10ter Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 10, 10bis, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betogen dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10 §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet nu de echtgenoot op 30 augustus 2012 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, de visumaanvraag werd ingediend tijdens het eerste jaar volgend op die toekenning en ze getrouwd zijn voor de echtgenoot naar België kwam. Zij stellen dat ze niet verplicht zijn om aan te tonen dat de te vervoegen persoon beschikte over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting. Zij verwijten de verwerende partij niet te hebben nagegaan welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hebben om in hun behoefte te kunnen voorzien.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de visumaanvraag op 15 april 2015 werd ingediend door verzoekster en voor haar kinderen teneinde respectievelijk haar echtgenoot en vader te vervoegen. Uit het administratief dossier blijkt dat de te vervoegen persoon op 30 augustus 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Artikel 10 §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

De te vervoegen persoon beschikt echter niet over een verblijfsrecht van onbeperkte duur, doch wel van beperkte duur van een jaar. Het is derhalve niet artikel 10 van de vreemdelingenwet dat in casu toepassing vindt, doch wel artikel 10bis §2 van de vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden bepaald

worden waaraan verzoekster en haar kinderen dienden te voldoen opdat zij zouden kunnen genieten van het verblijfsrecht als familielid van een persoon die over een beperkt verblijfsrecht, in casu de subsidiaire beschermingsstatus sedert drie jaren, bezit.

Artikel 10bis §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers, teneinde de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen, een arbeidscontract en loonfiches hebben voorgelegd.

Daar de tewerkstelling van de referentiepersoon een einde nam op 15 mei 2015 werd gevraagd om loonfiches en een arbeidscontract van de nieuwe tewerkstelling voor te leggen. Vervolgens werden volgende documenten overgemaakt:

- Loonfiches van de maanden mei, juni en juli 2015;
- Arbeidscontract bij T. V. (...).

In het arrest 121/2013 stelde het Grondwettelijk Hof inderdaad dat de voorwaarden m.b.t. de bestaansmiddelen niet tot gevolg hebben dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het referentiebedrag dat gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In dat geval moet de bevoegde overheid krachtens de artikelen 10ter, § 2, tweede lid, en 12bis, § 2, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die wordt vervoegd en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

Verzoekers gaan er met hun kritiek echter aan voorbij dat in casu niet geoordeeld werd dat de bestaansmiddelen lager liggen dan het referentiebedrag zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, doch werd vastgesteld dat het slechts gaat om een zeer tijdelijk contract van drie maanden, waardoor de inkomsten niet beschouwd kunnen worden als voldoende stabiel en regelmatig. Verzoekers betwisten niet dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon slechts tewerkgesteld is op grond van een arbeidscontract van korte duur, zijnde voor drie maanden, tot en met 15 september 2015. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat op grond van een contract van slechts drie maanden, dat bovendien thans niet meer geldt, het stabiele en regelmatige karakter niet kan worden weerhouden.

Daar op grond van de door verzoekers overgemaakte stukken geen stabiele bestaansmiddelen bleken, diende er geen behoefteanalyse te worden uitgevoerd. In casu werd er immers geen rekening gehouden met de bestaansmiddelen.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. 126.089) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:
"Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten."

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

"2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de rechtsregel waarvan toepassing werd gemaakt, namelijk artikel 10bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet op afdoende wijze wordt bewezen dat de te vervoegen vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, waarbij wordt toegelicht dat de tewerkstelling bij het OCMW waarvoor een arbeidscontract en loonfiches werden voorgelegd op 15 mei 2015 eindigde en dat de inkomsten die blijken uit de voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract van 16 juni 2015 tot 15 september 2015, gezien het kortdurend contract dat tevens ook het eerste contract bij die werkgever is, niet kunnen worden beschouwd als voldoende stabiel en regelmatig. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10, 10bis, 10ter en 12bis van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Artikel 10bis, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

– dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het

Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt; – dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet. De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 10, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, nu de te vervoegen vreemdeling op 30 augustus 2012 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, de aanvraag voor een visum gezinshereniging werd ingediend tijdens het eerste jaar volgend op deze toekenning en de eerste verzoekster en de tweede verzoeker getrouwd waren voordat de tweede verzoeker naar België kwam, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toepassing van deze bepaling diende te maken en niet van artikel 10bis, § 2, van de Vreemdelingenwet en zij dus niet dienden aan te tonen dat de te vervoegen vreemdeling over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en over voldoende huisvesting beschikt. Daargelaten de vraag of de aanvraag van de verzoekende partijen in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dan wel in het licht van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld diende te worden, dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2012 besliste tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoeker en dat de eerste verzoekster en haar minderjarige kinderen pas op 8 april 2015 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D indienden met het oog op een gezinshereniging met de tweede verzoeker. Aldus werd de aanvraag tot verblijf, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, niet ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt, en voldoen de verzoekende partijen dus niet aan de voorwaarden die in artikel 10, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet worden gesteld opdat geen toepassing moet worden gemaakt van de in artikel 10, § 2, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen er geen belang bij hebben dat hun grief zou worden gegrond verklaard.

Voorts betogen de verzoekende partijen dat de referentiepersoon tewerkgesteld is en dat dit een betere situatie is dan die van de werkloze die bewijst dat hij actief werk zoekt. Zij weerleggen hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat niet op afdoende wijze wordt bewezen dat de te vervoegen vreemdeling over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, aangezien de tewerkstelling bij het OCMW waarvoor een arbeidscontract en loonfiches werden voorgelegd op 15 mei 2015 eindigde en de inkomsten die blijken uit de voorgelegde loonfiches en het arbeidscontract van 16 juni 2015 tot 15 september 2015, gezien het kortdurend contract dat tevens ook het eerste contract bij die werkgever is, niet kunnen worden beschouwd als voldoende stabiel en regelmatig, evenwel niet. De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de voormelde overwegingen van de bestreden beslissing feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet wordt om de voormelde redenen niet aangenomen.

3.3.2.2. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

De datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag is die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd, met inbegrip van een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar, alsmede een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten.

§ 2 (...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

*De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.
(...)"*

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 2 (...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

(...)"

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn plicht tot het uitvoeren van een behoefteanalyse is nagekomen. Zowel het door de verzoekende partijen aangehaalde artikel 10ter van de Vreemdelingenwet, als het door hen geschonden geachte artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stellen voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een verplichting in om, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet niet voldaan is, "op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". In casu zijn de verzoekende partijen er niet in geslaagd om het motief van de bestreden beslissingen dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de te vervoegen vreemdeling dient te beschikken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te weerleggen of te ontkrachten. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende derhalve niet over te gaan tot de in artikel 10ter, § 2, tweede lid, of artikel 12bis, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 27 januari 2016, nr. 233.641).

Een schending van de artikelen 10ter en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10, 10bis, 10ter, en 12bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN